

„Nebezpečenstvom je rutina.“

»Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via?« – Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával? Keď si apoštolom, tieto slová emauzských učeníkov by mali spontánne vyjsť z úst tvojich kolegov, potom, čo ťa stretli na svojej ceste životom.(Cesta, 917)

11. apríl

V súvislosti s kresťanským životom rád hovorím o ceste, pretože všetci sme pútnici putujúci do nebeského

domova, do našej pravej vlasti. No všimnime si, že cesta, hoci sa na nej môžu vyskytnúť obzvlášť náročné úseky, a hoci občas musíme prebrodiť nejakú rieku, či prejsť takmer nepriechodným lesom, je väčšinou niečo bežné, neprinášajúce žiadne veľké prekvapenia. Nebezpečenstvom je však rutina a sklon myslieť si, že v každodenných záležitostiach nie je Boh prítomný, pretože sú také jednoduché a všedné!

Dvaja učenici išli spoločne do Emauz. Kráčali pomaly, ako mnoho iných ľudí, ktorí tadiaľ chodievali. A tu sa k nim úplne prirodzene pridáva Ježiš a ide s nimi; hovorí, aby zahnal únavu. Už sa zvečerieva a vane mierny vetrík. Okolo sú polia s vyrasteným obilím a staré olivovníky, akoby postriebrené v podvečernom svetle.

Ježiš na ceste. Pane, aký si vždy veľký! Dojíma ma však, ako sa k nám chceš priblížiť a ideš s nami, aby si

nás zastihol v každodennom zhone. Daj nám, Pane, úprimného ducha a čistý pohľad, jasnú myseľ, nech sme schopní zbadáť ťa vždy, keď k nám prichádzaš bez akejkoľvek vonkajšej známky tvojej slávy.

Učeníci sú už na konci cesty, prišli do dediny, kam mali namierené. A ani si to nijako zvlášť neuvedomujú, no do hĺbky duše zasiahnutí slovom a láskou Boha, ktorý sa stal človekom, ľutujú, že odchádza. *Ježiš sa s nimi lúči; tváril sa, že ide ďalej.* Náš Pán sa nikdy nevnučuje. Chce, aby sme ho volali slobodne, z čistej lásky, ktorú nám on vložil do srdca. (Boží priatelia, 313-314)